

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3628/2564

พนักงานอัยการจังหวัดหัวหินโจทก์ นาย บ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 334, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.พ. มาตรา 84, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 192

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยนำรถจักรยานยนต์ไปซ่อม เมื่อซ่อมเสร็จแล้วนำใบแจ้งหนี้ไปขอเบิกค่าซ่อมจากผู้เสียหาย ครั้นได้เงินค่าซ่อมมาแล้ว จำเลยไม่ไปปรับรถจักรยานยนต์คืน ทั้งยังหลอก จ. ผู้รับซ่อมรถจักรยานยนต์ว่ารถเป็นของจำเลยและจำเลยไม่มีเงินชำระค่าซ่อมและให้ จ. ขยายประกันขึ้นส่วนเพื่อหักชำระค่าซ่อม ถือได้ว่าเป็นการแย่งการครอบครองทรัพย์สินไปจากผู้เสียหายเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว เป็นการลักลอบรถจักรยานยนต์ไปจากผู้เสียหายโดยใช้ จ. เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด เมื่อการกระทำของจำเลยดังกล่าวเป็นขั้นตอนสุดท้ายอันถือว่าเป็นการกระทำที่ใกล้ชิดต่อความผิดสำเร็จ เข้าชั้นลงมือกระทำความผิดแล้ว แต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผลเนื่องจากเจ้าพนักงานยึดรถจักรยานยนต์ของกลางได้โดยไม่ปรากฏว่า จ. แยกชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์ตามที่ถูกหลอก จำเลยจึงมีความผิดข้อหาพยายามลักทรัพย์ที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้าง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 91, 334, 335 และนับโทษจำคุกของจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญามาตราเลขดำที่ 246/2563 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 335 (11) วรรคแรก ประกอบมาตรา 80 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง จำคุก 1 ปี ฐานพยายามลักทรัพย์ที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้าง จำคุก 2 ปี 8 เดือน ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง คงจำคุก 8 เดือน ฐานพยายามลักทรัพย์ที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้าง คงจำคุก 1 ปี 8 เดือน 40 วัน รวมจำคุก 1 ปี 16 เดือน 40 วัน ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก ส่วนที่โจทก์ขอให้นับโทษจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญามาตราเลขดำที่ 246/2563 ของศาลชั้นต้นนั้น เมื่อคดีดังกล่าวศาลยังไม่มีคำพิพากษาจึงไม่อาจนับโทษต่อได้ ให้ยกคำขอในส่วนนี้ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (11) วรรคแรก จำคุก 1 ปี เมื่อลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุก 8 เดือน โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี นับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 ให้จำเลยฟัง ยกฟ้องข้อหาพยายามลักทรัพย์ที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้าง ส่วนคำขอที่ให้นับโทษจำเลยต่อและนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกัน

ในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า นางสาววรรณวลี ผู้เสียหาย และนายอุดร สามิผู้เสียหายร่วมกันประกอบกิจการร้านขายกระเจก อลูมิเนียมและวัสดุก่อสร้าง ชื่อร้าน ด. ส่วนจำเลยเป็นลูกจ้างของผู้เสียหาย ในตำแหน่งพนักงานทั่วไป ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยลักคอมพิวเตอรืโน้ตบุ๊ก 1 เครื่อง ราคา 16,600 บาท ของผู้เสียหายไปส่วนรถจักรยานยนต์ ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นดริม จำนวน 1 คัน ราคา 15,000 บาท ซึ่งจดทะเบียนในนามของนายอุดรและเก็บรักษาไว้ในร้าน ด. ซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้เสียหายได้หายไป ต่อมาผู้เสียหายร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่จำเลย จากนั้นพนักงานสอบสวนยึดคอมพิวเตอรืโน้ตบุ๊กและรถจักรยานยนต์ดังกล่าวได้จากร้าน ร. และร้าน ข. เป็นของกลางตามลำดับ วันที่ 9 พฤศจิกายน 2562 พนักงานสอบสวนสอบปากคำนาง จิตติมา ผู้รับซ่อมรถจักรยานยนต์ของกลางจากจำเลย ต่อมาวันที่ 19 พฤศจิกายน 2562 เจ้าพนักงานจับจำเลยได้ตามหมายจับ คดีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลย กระทำความผิดข้อหาพยายามลักทรัพย์ที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้างตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นเหตุการณ์ขณะจำเลยลัก รถจักรยานยนต์ของกลางที่อยู่ในความครอบครองของผู้เสียหายไป แต่โจทก์มีผู้เสียหายและนาย โชคดีเป็นพยานพดพิเหตุแวดล้อมเบิกความสอดคล้องต้องกันตั้งแต่ผู้เสียหายตรวจสอบพบว่า รถจักรยานยนต์ของกลางสูญหายไป เมื่อสอบถามนายโชคดีทราบว่าจำเลยขับรถจักรยานยนต์ ของกลางออกไปจากร้านของผู้เสียหาย จนกระทั่งผู้เสียหายสืบทราบว่ารรถจักรยานยนต์ของกลาง กำลังจะถูกแยกชิ้นส่วนที่ร้าน ข. จึงไปร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลย และเมื่อเจ้าพนักงานตำรวจ ไปตรวจสอบที่ร้านดังกล่าวก็พบรถจักรยานยนต์ของกลางตามที่ได้รับแจ้งจากผู้เสียหายจริง โดยไม่ ปรากฏข้อพิรุธใด ทั้งในชั้นพิจารณาจำเลยยังนำสืบรับว่าจำเลยนำรถจักรยานยนต์ของกลางไป ซ่อมที่ร้านดังกล่าวจริง เพียงแต่บ่ายเบี่ยงในทำนองว่าจำเลยไม่เคยแจ้งแก่นางจิตติมาให้แยก ชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวเท่านั้น เมื่อในวันนัดตรวจพยานหลักฐาน จำเลยและทนาย จำเลยแถลงรับข้อเท็จจริงว่านางจิตติมาเป็นเจ้าของร้านรับซ่อมรถจักรยานยนต์ของกลางจาก จำเลยและให้การไว้ โจทก์จึงแถลงไม่ติดใจสืบพยานโจทก์ปากดังกล่าว ตามรายงานกระบวนการ พิจารณาลับลงวันที่ 9 มีนาคม 2563 ย่อมถือว่าจำเลยรับว่านางจิตติมาให้การตามบันทึก คำให้การดังกล่าว ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 84 (3) ประกอบ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงต้องรับฟังตามบันทึก คำให้การดังกล่าวว่าในชั้นสอบสวนนางจิตติมาให้การว่า จำเลยนำรถจักรยานยนต์ของกลางไปให้ นางจิตติมาซ่อม เมื่อซ่อมเสร็จแล้วนางจิตติมาโทรศัพท์แจ้งให้จำเลยไปรับพร้อมกับชำระค่าซ่อม แต่จำเลยแจ้งว่าไม่มีเงิน ขอให้นางจิตติมาขายรถจักรยานยนต์ของกลางเพื่อหักเป็นค่าซ่อมโดยแจ้ง ว่ารถจักรยานยนต์เป็นของจำเลย เมื่อนางจิตติมาขอสมุดคู่มือจดทะเบียนรถจักรยานยนต์จาก จำเลย จำเลยกลับแจ้งว่าสูญหายจึงให้นางจิตติมาขายแบบแยกชิ้นส่วน เมื่อนางจิตติมาไม่เคยมี สาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน จึงไม่มีเหตุให้ระแวงว่าจะแก้งให้การปรักปรำจำเลยให้ต้อง รับโทษและเชื่อว่าให้การไปตามความเป็นจริง แม้การที่จำเลยนำรถจักรยานยนต์ของกลางไปซ่อม จะเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของจำเลยตามปกติก็ตาม แต่ได้ความตามที่จำเลยนำสืบรับว่าเมื่อ รถจักรยานยนต์ซ่อมเสร็จแล้วจำเลยได้นำใบแจ้งหนี้ไปขอเบิกค่าซ่อมจากผู้เสียหาย ครั้นได้รับเงิน ค่าซ่อมมาแล้วจำเลยไม่ได้ไปรับรถจักรยานยนต์ของกลางคืน ทั้งยังหลอกลวงนางจิตติมาว่า รถจักรยานยนต์ของกลางเป็นของจำเลยและจำเลยไม่มีเงินชำระค่าซ่อมโดยให้นางจิตติมาขาย แยกชิ้นส่วนเพื่อหักชำระค่าซ่อม ตามพฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าเป็นการแย่งการครอบครอง

ทรัพย์สินจากผู้เสียหายเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ที่สมควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว การกระทำของจำเลยดังกล่าวจึงเป็นการลัทธิจรรยาบรรณที่ดีที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้างโดยใช้นางจิตติมาเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด เมื่อการกระทำดังกล่าวของจำเลยเป็นขั้นตอนสุดท้ายอันถือว่าการกระทำที่ใกล้ชิดต่อความผิดสำเร็จเข้าขั้นลงมือกระทำความผิดแล้ว แต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผลเนื่องจากเจ้าพนักงานยึดรถจักรยานยนต์ของกลางได้โดยไม่ปรากฏว่านางจิตติมาแยกชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์ของกลางตามที่ถูกลอบ จำเลยจึงมีความผิดข้อหาพยายามลักทรัพย์ที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้าง แม้คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องว่า รถจักรยานยนต์ของกลางเป็นของผู้เสียหาย แต่ข้อเท็จจริงที่พิพากษาได้กลับได้ว่า รถจักรยานยนต์ของกลางเป็นของนายอุดรสามิผู้เสียหาย แต่ข้อแตกต่างดังกล่าวเป็นเพียงรายละเอียด มิใช่ข้อแตกต่างในข้อสาระสำคัญ ทั้งจำเลยมิได้หลงต่อสู้ ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยตามที่พิพากษาได้ความนั้นได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215, 225 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายกฟ้องในความผิดข้อหาดังกล่าวมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยฎีกาของโจทก์ประการสุดท้ายมีว่า มีเหตุสมควรรอลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า จำเลยเป็นลูกจ้างผู้เสียหายควรปฏิบัติต่อผู้เสียหายซึ่งเป็นนายจ้างด้วยความซื่อสัตย์สุจริต แต่จำเลยกลับลักทรัพย์ของผู้เสียหายและพยายามลักทรัพย์ที่อยู่ในความครอบครองของผู้เสียหายไปหลายรายการ เมื่อขณะเกิดเหตุจำเลยอายุ 50 ปี ควรมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีแล้ว แต่จำเลยกลับกระทำความผิดโดยไม่ยำเกรงต่อกฎหมายบ้านเมืองหรือคำนึงถึงความเดือดร้อนของผู้เสียหาย ตามพฤติการณ์แห่งคดีจึงเป็นเรื่องราวร้ายแรง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 รอลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังขึ้นเช่นกัน พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

องค์คณะ

ธนาพนธ์ ขวรงค์ · สันทัด สุจริต · ชูเกียรติ ดิลกแพทย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3628/2564>